

LUZSICZA ISTVÁN

SZISZÜPHOSZ

nagyapám építkezhetett így
ötvenegyben
bontásból visszamaradt cserepekből
bombázás után kimentett féltéglákból
szomszédok nevére szóló
mész- és cementjegyekből
helyi pártvezérecskék
leereszkedő cinkos kacsintása mellett
így épült ház a családnak
így lett összekaparva az
mi lényeg
harsogó öndicsőítés
zakatoló mozgalmi indulók
éjszaka felbőgő fekete Volgák
hajnalban berregő csengők kakofóniájában

harminc évre rá
amikorra apám építkezett
a régi építőanyag használhatatlanná porladt
egy élet munkája
sitt és törmelék
még úgy-ahogy megfelelt
nyúlólnak fássufninak lomtárnak

így gründolok össze ma én
ahogy nagyapám építkezhetett ötvenegyben
reklámblokkok hangrobbanásainak
másodpercnyi szüneteiben
apró lakot a csendből
így keverem ki
szivárványszín plakátokból
a fehéret és a feketét
így építék fel
óbéगतó szalagcímek között
betűről betűre
valamiféle igazságot

*ha másra nem
még úgy-ahogy megfelelhet egyszer
fiaimnak
hátha jó lesz
nyúlólnak fássufninak lomtárnak
belepakolni
jószágot kacatot
zsivajgást és hazugságot*

FELSOROLÁS

*Ady, Érmindszent. Arany, Nagyszalonta. Áprily, Brassó. Balassi, Zólyom.
Dsida, Szatmár. Jékely, Nagyenyed. Jósika, Torda. Kaffka, Nagykároly.
Kassák, Érsekújvár. Kosztolányi, Szabadka. Kölcsey, Szódemeter.
Madách, Alsósztrégova. Márai, Kassa. Mikes, Zágon.
Mikszáth, Szklabonya. Németh László, Nagybánya. Tamási, Farkaslaka.
Tankó Sirató, Újvidék. Tompa, Rimaszombat. Tóth Árpád, Arad.*

Hunyadi Mátyás, Kolozsvár.

*Luzsicza István. Apai nagyapám. Érsekújvár.
Balla József. Apai-nagyanyai dédapám. Eszény.*

Petőfi. Segesvár.

1920. június 4., Franciaország. Egy ódon kastély, valahol Párizs mellett.

*És a benevelt, imába foglalt gyűlölködés asztalcsapkodása.
És a betáplált, a felejtettni, memóriákból kitöröltetni hivatott testvéri
belenyugvás ideológiája.
És aztán a környező apátia, és újfent szélsőségeskedés, és a
tanácstalanság, a „nem tudom, mit kezdjek velem” emblémáját viselő
kollektív életérzés.*

*És ezek után, ezek ellenére és ezekkel együtt csak egy be nem hegedő,
újra s folyton felszakadozó seb mély, csendes, szomorú,
hol liúttető, hol tompán zsibbadó, de el soha nem múló fájása.*